

μάλιστα τὰ ἐπιτρέποντα, ώς τὸ τῆς Ἑλλάδος, τὴν σχεδὸν πάνδημον φυφοφορίαν καὶ τὴν πανδημοτέραν ἐκλογὴν, καὶ τὰ καθιερώντα τὴν ἀρχὴν διὰ πάντας οἱ πολῖται εἰναι δεκτοὶ εἰς τὰ δημόσια ὑπουργήματα. Ἐκκοτος παντοπώλης ἡ πλακουνταποιὸς μετέχει εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως τῶν δημοσίων. Διὰ τί ἀρχὴ κλάσις ἡ ἐκπροσωποῦσα τὸ τιμωτέρον, τὸ ἱερότερον τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων, τὸ θεμελιοῦν πόλεις καὶ Κράτη, καὶ ισχὺν πάλιν ἔχον νὰ καταστρέψῃ αὐτά, τὸ συμφέρον, λέγομεν, τῆς θρησκείας, κηρύττεται ἀποτυνάγωγος; Οἱ κληρικοὶ κακλιεργοῦσιν ἐπιστήμην εἰδικὴν, καὶ μετέργονται ἐπάγγελμα ἀνεξάρτητον, συέσιν ἄπειρον ἔχον πρᾶς τὰ ἐγκόσια, καὶ συγέσιν σωτήριον. Ἀγγοσύμεν λοιπὸν διὰ τί καὶ αὗτοὶ νὰ μὴ συμπράττωσι μετά τῶν ἀλλων εἰς τὴν κατάρτην τῶν δημοσίων;

Τοιάντα, φαίνεται, ἀνεπόλει κατὰ νοῦν καὶ εἰς τῶν κληρικῶν ἀντιπροσώπων τῆς συγελεύσεως, ὅτ᾽ ἐγερθεὶς ἐν μέσῳ τῆς συζητήσεως, γῆθλησε νὰ ὄμιλησῃ κατὰ τοὺς ἐπικειμένους ἔξιστρακισμοῦ. Ἀλλὰ μόλις ἀνοίξας τὸ στόμα ἀνερώνθησεν. «Ἀκούστε, Κύριοι • καὶ ἐκλεισεν ἐκ νέου αὐτὸν, καὶ σταθεὶς ἐν βρυθνῇ σιωπῇ παρεέβαρεν ἀμηγάνως τὸ βλέμμα.

• Λέγετε, πάτερ, ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως οἱ ἀντιπρόσωποι, λέγετε! •

· Άλλ᾽ ὁ σεβόσιμος πατήρ ἀντὶ νὰ βητορείσῃ,

· Βλησμόντα, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους, τί εἶγα νὰ σᾶς εἴπω, καὶ ἐπεδίθη εἰς γέλωτα.

Καὶ ὡς δὲ ἦλεκτροισμοῦ ὁ γελῶς διεδόθη ἀκροτος εἰς πάντας, καὶ ἀντῆγει τασσούτῳ βροντωδῶς ἀνά πάσαν τὴν σενέλευσαν, οἵστε ὁ πρόεδρος ἡναγκάσθη ἢ ἀπολύσῃ τὴν συνδρίξαν.

Τοιαύτης ληθῆς παραδείγνυστη δὲν εἶναι ππάνια. Τὸ 1833 ἢ 1834 ἔτος, ὃν ἐν ἐνδυμοῦμαι ἀκριβῶς, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐν Ναυπλίῳ παέσθειν, ἐμελλεις νὰ προστεινέτῃ, ἐν τινὶ ἑορτῇ, τὸν Βασιλέα τὸ λογίδριον του ἡτο συντομώτερον, καὶ τὸν γιαούσαμεν πολλάκις ἐπενκλαδίζοντα αὐτὸν ἐκ στήθους. Ἀλλ᾽ ὅταν ἐφίξαν ἡ ἑορτὴ, ὁ διπλωμάτης, πλησιάσας τὸν Βασιλέα, οὐδὲ γῆρας κατώρθωσε νὰ προσέρχη, διότι, ὡς μᾶς εἶπε μετὰ ταῦτα, εἴγε λησμονήσει τὴν πόραν ἐκείνην ἐξ ὀλοκλήρου τὸ λογίδριον.

Ο ἀλ. Δημήτρης ὅμοιόν τι πολλῷ αστειότερον.

Κύριός τις ἐμελλεις νὰ συνυπογράψῃ μετ᾽ ἀλλων ἔγγραφρόν τι ἢ συμβόλαιον ἀλλ᾽ δτεν ἐφίξαν ἡ πόρα νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφὴν του, ἐλησμόνησε αὐτὸν τὸ δνούλα. Θρόμβοις ιδημάτος ἐφέρεν ἀπὸ τοὺς μετώπους τοῦ ἀγγειοῦ ἐκείνου ἀνθεύπου εἰς μάτην ἀγωνιζούμενου γὰ τὸν ὑπομηθῆ πῶς ὠνομάζετο. Ἔτρεχεν ἂνω κάτω, ἐτρέβεις τὸ μέτωπόν του, ἐφίσα, ἀλλὰ τὸ δνούλα του δὲν ἤρχετο εἰς τὴν μυημένην του. Καὶ ἐκνέ κατὰ καλὴν τύγην δὲν τὸν ἐκάλει τις φίλοις του κατ᾽ δνούλα, ὁ ταλαιπωρεῖς ἥθελε κατασγύνη ὄμοιογῶν δτι δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον πῶς ὠνομάζετο.

N. Δ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

—ο—

Όποιον αἰσχυς διὰ τοὺς ἀγνώμονας, βλέποντας ζῶα νὰ τοὺς διδωσι τὸ παράδειγμα τῆς εὐγνωμοσύνης. Οτανοὶ Αθηναῖοι, ἀδυνατοῦντες γὰ περιπείωσιν εἰς τὴν πόλην των τὸν ἀναρίθμητον τοῦ Ξέρξου στρατὸν, ἐπειδιδάσθησαν εἰς πλοῖα διὰ νὰ ἀποσυρθωσιν εἰς Σαλαμίνα, γενικὴ θλιψὶς κατείγε τὴν πόλιν, συμμερισθέντων καὶ κύτων τῶν οἰκισκῶν ζῶων τοῦ κοινοῦ πένθους. Οὐδεὶς τὸν κάθιστο νὰ μὴ λυπηθῇ καὶ καμαρῇ εἰς οἴκουν βλέπων αὐτὰ ἀκολουθοῦντα μὲ φρυγανικές τοὺς εγκαταλιμπάνοντας αὐτὰ κυρίους των. Μεταξὺ δὲ οὐλων τούτων παρετηρεῖτο ὁ κύων τοῦ Ξενθίππου, τοῦ πατρὸς τοῦ Περικλέους, οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀπογιωρισμὸν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέων πληγέσιον τοῦ πλοίου τοῦ φέροντος τὸν κύριον του, ἔρθασε μέχρι Σαλαμίνος μὲ ἐκλελυμένας δυνάμεις, καὶ ἐξαπένευτε παραγγέλματα ἐπὶ τῆς ὁγθίας. Ήτον δὲ γνωστὸν ἔτι ἐπὶ Πλουταρχοῦ τὸ μέρος ὃπου ἐταφεῖ, καὶ ὠνομάζετο Κυρίος τάφος.

Ἐν Ρώμῃ καταδικάζοντο πολλάκις οἱ ἐγκληματίαι νὰ μάχησται ἐπὶ τῷ θεάτρῳ πρὸς τὰ θυρία. Υπῆρχε δέποτε μεταξὺ αὐτῶν ἀγριος λέων, οὗ τετρατοῦς; ανάστημα, οἱ φρικώδεις μηκύμοι, ἡ κυναῖκουσα γαίτη, οἱ απινθραβούλοις οὐρανοί, ἐνέπεισαν τρόμον συγγρόνες καὶ θαυμασμόν. Διεσυγχέτεις τις καταδίκας προχωρεῖ εἰς τὸ στάδιον, καὶ ἐμμαχεῖς τὸ θυρίον ὄρματ κατὰ τοῦ θύματός του. Ἀλλ᾽ εἰρηνικές ἴσταται, καὶ καταθέτον τὴν φυσικὴν του ὑπερηφάνειαν, πλησιάζει αὐτὸν προσηγμένως κινοῦν τὴν σύριγνην, ὡς οἱ κῦνες θωπεύουσι τοὺς κυρίους των, καὶ λήγει τὰς γείρας καὶ κυνήματα του. Τότε ὁ ἄνθρωπος, ἐπιλαγχεῖς ἐκ τῶν τρόπων τοῦ θυρίου, συντλθεῖ, ανελκύει τὰς αισθησίες του, καὶ παρατηρήσας τὸν λέοντα, ἐρρίφθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ἐθωκευει μεταξτροφῆς, εἰς τὸ θυρίον ανταπεικόνετο. Τὸ θεαματικὸν τούτο συμβάντα ἐπλήγεισεν ἐπιλήξεως τὴν οὐρή, υριν. Καὶ τοις ἐπευηγμοῦσας ἐγιρροκρότει. Ο δὲ αὐτοκατατηρ Καλιγόλας, περίου καὶ αὐτὸς, διέταξε νὰ τῷ παρουσιασθῇ ἀμέσως ὁ ἀλ. θρωπός, ὃν εὐτηλαγγίσθη ἢ λέων, καὶ τὸν ἐρωτῷ πολος ήτον καὶ πῶς ἡδυνάθη νὰ πραῦνῃ τὸ τρομερὸν ζέον; • Εἰσι τιγματητος, απεκρίθη αὐτὸς, ὀνομάζομαι δὲ Λαδροκλῆς. Καθ' θρόνον δὲ κύριος μου ήτο, ανθύπατος; Αφρικής, ἐπειδὴ μὲ μεταγειρίζετο μετὰ πολλῆς αύτηρήτητος καὶ ἀπανθρωπίκης, ἐδρακόπετευσα, καὶ διὰ νὰ ὑπεκρύψω τὰς ἐρεύνας του, ἐκεύθην εἰς τὰς ἐνήδιους τῆς Διεύης, ἐγραντικόφρασι, ἐκνέεις τὸν προγετούτερον θάνατον. Διατρέγων τὴν ὄλεγούσαν ἀμικον τῆς ἐσήμου, ἐπὶ τοῦ μεγαλητέου λαίσωνες τῆς μεταμβρίας, εἰδὼς ἄντρον δροσερὸν, καὶ θίζεταις νὰ καταρρίγω εἰς τὴν σκιάν του. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον, καὶ εἰδὼς εἰτεργόμενον κατέπιν μου αὐτὸν τὸντον τὸν λέοντα, οὗ δὲ πρὸς ἐμὲ πραότες διεκάνως σᾶς ἐξέπληξεν· ἐφώναζε δὲ κλαυθμηρῶς, καὶ ἐκ τῶν κρουγῶν του ἐννόησε ὅτι ἡτο πληγωμένος. Τὸ

άντρον τοῦτο ἦτον ἡ κατοικία του. 'Εκρύφθη δέ' ἐγὼ σίς τὸ σκοτεινότερον μέρος, τρέμων καὶ νομίζων ὅτι ἐπῆλθεν ἡ τελευταῖα τῆς ζωῆς μου στιγμή. 'Αλλ' ὁ λέων μὲν ἔνεκάλινψε καὶ μὲν ἐπληπίσαν οὐχὶ χπειλῶν με, ἀλλ' ὡς ἐπικαλούμενος βοήθειαν, καὶ ὑψών νὰ μοὶ δεῖξῃ τὸν πάσχοντα πόδα του, εἰς δι' εἶχε καρφωθῆνε γεγέλη μάκανθι. Όμολογῷ δέ την στιγμὴν ἐκείνην ἤσθαθην τινὰ οὔκτον πρὸς τὸ πάσχον καὶ ἐπικαλούμενόν με θηρίον, καὶ λησμονῶν τὸν κίνδυνον καὶ τὴν θέσιν μου, ἐλαύνον ἐλαφρῶς τὴν μάκανθαν, καὶ τὴν ἀπέσπασα εὐτυχῶς. 'Ενθαρρύνθης δέ ὑπὸ τῆς ὑπομονῆς μεθ' ἣς ὑπέρρεε τὴν ἐγγέβρισιν, ἐπίστε τὰς σάρκας διὰ νὰ ἐξέλθῃ τὸ πύον, εκαθίσας τὴν πληγὴν ὃσον ἐδυνάμην, καὶ τὴν παρεπεμπάτας ὥστε νὰ συνουλωθῇ. Οἱ λέοντες ἐλαρρυνθεῖσις ἀπὸ τοὺς πάνους ἐκομιζόντες, ἀφίγουν τὸν πόδα του μεταξὺ τῶν γειτονῶν μου. Μάτωτε δέ επὶ τρεῖς μῆνας ἐξηπα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἀντρῷ, σύνοικος καὶ συνδαιτυμόν τουι διότι αὐτὸς ἀπεργόμενος εἰς τὴν θύραν μοὶ ἔφερε τακτικῶς τεμάχια τῶν ζώων ὃς ευνελάμβανεν ἡ ἐφόνευση· ἐγὼ δέ ἐν στερήτει πυρὸς, εξέθετον τὸ κρέας τοῦτο εἰς τὸ θύλιον διὰ νὰ τὸ μαλαζω. 'Αλλά τέλος ἀπέκαμψον ἀπὸ βίσιον τοσοῦτον ἄγριον, καὶ καθ' ἣν θρανόν λέοντος ἐξῆλθον εἰς θήσαυρον, ἀπευακρύνθην τοῦ μέντρου. Μετὰ τριῶν δημοτικῶν μολίς ἡμερῶν ὅδοις πορείαν, ἀνεγνωρίσθην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐκρατήθην ὑπὸ αὐτῶν, καὶ ἀπῆγθην ἀπὸ τὴν Ἀρραβώνα εἰς 'Ρόμην, ὃπου παρεδόθην εἰς τὸν κύριον μοναχόν, αὐτὸς δὲ μὲν κατεδίκαστον εἰς θάνατον. Φαίνεται δέ ὅτι καὶ ὁ λέων, ἵσως ἐξελθὼν εἰς ἀναζήτησιν μου, συνελήφθη καὶ αὐτὸς μετ' οὐ πολὺ καὶ ιδοὺ πᾶς ἕδη ἀναγνωρίζων με, μὲν ἀνταμείβει διὰ τὴν ἐγγέβρισιν καὶ τὴν θεραπείαν μου. » Τὸ διέγη μα τοῦτο ἐγνώσθη ἐν τῷ ἀμφελεῖστρῳ τὸν δικῆγυρον, Κητήσασαν μεγάλας φωναῖς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εὐτυχοῦς Ἀνδροκλέους. Οἱ δὲ Καλιγόλας, αἰσχυνθεὶς ὡς φυνή φέπειν τοῦ θηρίου τῶν Διβυκῶν ἐργάσιον, τῷ ἀπένειμεν ἀμφοτέροις, διωρτσάκενος αὐτῷ καὶ τὸν λεοντα, θνότιον τὸν Ἀνδροκλέους. Οἱ δὲ Καλιγόλας πειράθεν εἰς τὴν πόλιν διὰ ρύτηρος, καὶ οἱ 'Ρωμαῖοι ἐρρύπτον αὐτῷ κέρματα, καὶ ἐστεφάνουν τὸν λεοντα μὲν ἄνθη, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: « 'Ιδού ὁ λέων ὃςτις ἐφίλοξενησεν δινθρωπον. 'Ιδού ὁ ἀνθρώπος, δοτις λάτρευσε λεοντα. »

—Φωτιστικό—

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΗΣ.

—ο—

Πολλοὶ φρονοῦσιν, δέ τις ἡ εἰς σπουδὴν ἐνασχόλησις εἶναι ἀσυμβίβατος πρὸς τὴν ἀπαλήν ἡλικίαν· καὶ ἀντὶ παιδίον θαυμάζηται ἔνεκα ἐξόχων πλεονεκτημάτων κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη, θεωροῦσιν αὐτὸς ὡς φανόλενον, ὡς παίγνιον τῆς φύσεως ἀρεσκομένης νὰ ἐπιθεινύῃ τὴν ἰδιότροπον δύναμιν της. Καὶ δύμος τὰ θαύματα ταῦτα δὲν εἶναι ὃσῳ νομίζονται

σπάνια, καὶ τὰ ἔξαλειψώμεν τὴν πρόληψιν ταύτην, ἔρκουμενος ν' ἀναγέρει μεν περιληπτικῶς περὶ τινῶν διατάξημαν συγγραφέων, οἵτινες ἐδοξάσθησαν πρὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Οἱ Εὔπολις, ἀργαλεῖς κωμῳδὸς, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πρὸ τοῦ δεκάτου δέ ἐθδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του συνέθηκε δεκαπτέρα κωμῳδίας, αἵτινες ἐδιδάχθησαν εἰς τὰ θεατρον, ἐπευφριμούσιων τῶν Ἀθηναίων· καὶ ὁ Σουΐδας προσθέτει, ὅτι ἐκ τῶν κωμῳδίῶν τούτων ἐπτά καὶ ἑστέφανωθησαν.

Οἱ Κικέων, ἄγων τὸ δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον ἔτος, συνέθηκε πραγματείαν περὶ Ρητορικῆς, διαιρέσας αὐτὴν εἰς δύο βιβλία.

Πλίνιος ὁ νεώτερος μόλις ἤγε τὸ δέκατον ἔκτου τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅταν συνέθηκε πραγματείαν Ἐλληνικῆν, μεθ' οὐ εἰποντο πολλὰ εἰλεγεῖσα καὶ ἀναρθρωτά ἐπιγράμματα, ἐπευρυμηθέντα ὑπὸ τῶν εἰδότων.

Ἐξ ἀπειλῆς ἡλικίας δέ Οριγένης ὑπῆρξε μέγας ἀνήρ, ἕγγις ὁ σύμις Ἱερόπομπος. Κατὰ δὲ τὸ δέκατον ἐθδόμου ἔτος τῆς ἡλικίας του συνέστησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολεῖον φιλολογικὸν, μετὰ τινας δὲ μῆνας δέ Επίτητος ἀκμήτοις, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν σπανίων προτερημάτων του καὶ τῆς βαθείας παιδείας του εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἐπέτειψεν εἰν αὐτὸν τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῆς πολειωτοῦ θεολόγου καὶ καθηγητὴν τῶν Ἅγιων Γραφῶν.

Ιοσίνης δέ Μύρσιος διεκρίθη ἐξ ἀπαλωτάτερης ἡλικίας εἰς τὴν καλλιτεργείαν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ιστορίας. Κατὰ δὲ τὸ δωδέκατον ἔτος συνέθηκε δικλίας καὶ δημηγορίας. Οικουματίστηκε διὰ τὸν εἰδημόνων. Κατὰ τὸ δέκατον τρίτον ἐξέδωκε συλλογὴν Ἐλληνικῶν στίχων, οἵτινες ἦσαν καρπὸς τοῦ γονίου του καὶ πρωτόμου ποιητικοῦ του οἰστρου. Κατὰ τὸ δέκατον ἔκτον ἐσγολίσας τὸν Δικήροντα, τούτεστι τὸν ἀσαφέστερον καὶ δυσκοταληπτότερον τῶν Ἐλλήνων Συγγραφέων. Τέλος δέ εἰς τὸ δέκατον ἔθδομον τῆγολκήθη ἐπὶ τῶν Εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου, καὶ κατώρθωσεν ἐπιτυγχαστάτας ἀνακαλύψεις, αἵτινες διέσυγχον τὴν σπουδὴν τοῦ Ἕρρικου Στεφάνου, τοῦ ισαγκ Κασανθάνου καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Σκαλιγέρου, προκηγηθέντων αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸν στάδιον.

Φουρτούνιος δέ Λιπέτης, γεννηθεὶς πρὸ τοῦ ἔκτου αγνός ἀπὸ τῆς ἐγγυμοσύνης τῆς μητρός του, φαίνεται ως φυσιολογική τις παραδοξία, ὑπογρεωῦσα ἡμᾶς ν' ἀναγνωρίσωμεν, δέ τι πᾶν τὸ δοκοῦν ἀπίστευτον δὲν εἴναι δι' αὐτὸς φευδές, καὶ δέ τις ἡ πιθανότης δὲν εἴναι πάντοτε κατηγορούμενον τῆς ἀληθείας. Οἱ Λισέττης, γεννηθεὶς, δέν ἦτο μεγαλύτερος τῆς παλάμης. Οἱ δὲ πατήρ αὐτοῦ, δόκιμος ιατρός, ἐξετάσας αὐτὸν, τὸν ἔρερο νὰ τὸν δεῖξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του, οἵτινες παρετίρησαν δέ τις εἶχεν ἔλλειψιν τινας οὐσιώδη ὥστε νὰ μὴ ζήσῃ, καὶ δέ τη πατήρ του, θπως ἐπιδειξή τὴν ἐμπειρίαν του περὶ τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του, ἐπεγείρησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς φύσεως, ἐπιτηδευόμενος τὴν διαιρέσφωσιν τοῦ ἀτυχοῦς παιδός του ἐν Αίγυπτῳ φέρεις εἰπεῖν προκαλοῦσι τεγγητῶς τῶν ὄργισιν την βλάστησιν. Περιεσθίεται λοιπὸν τὸν υἱὸν